ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΜΟΣΧΟΣ ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Σκληρος καὶ ἀπηνὴς θάνατος ἀφήρπασε τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Σμυρναϊκῆς κοινωνίας μίαν ἐξέχουσαν ἐν αὐτῇ φυσιογνωμίαν, τὸν κράτιστον ἐν Σμύρνῃ ἰατρὸν Μόσχον Μαζαράκην.

Ὁ μεταστὰς ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ὧν ἡ καρδία καὶ τὸ εὐρὺ πνεῦμα ὑφ' ἑνὸς μόνον πληροῦται καὶ διακαίεται πόθου, πῶς νὰ ἀφιερώσωσιν ἑαυτοὺς ὑπὲρ τοῦ πλησίον, ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Καταγόμενος ἐκ Κύθνου, ἐξ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, μετὰ τὴν ἐγκύκλιον καὶ ἐπιστημο-

νικήν του μόρφωσιν μετῆλθε τὸν ἰατρὸν κατ' ἀρχὰς ἐν Σύρῳ καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπερβαλλούσης, προσενεγκὼν οὐκ ὀλίγας ἐκδουλεύσεις, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν βροτολοιγὸν χολέραν τοῦ 1854, ὁπόταν ἀποσταλεὶς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἰς Σύρον, ἐξεπλήρωσε μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἐπὶ κινδύνῳ προφανεῖ τῆς ἰδίας ζωῆς τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὡς ἰατρός, ἀντιμετωπίζων καὶ πολεμῶν ὡς ἀληθὴς στρατιώτης τὸν ἀπηνῆ ἐχθρόν. Ἐπὶ τούτῳ καὶ δι' ἄλλας ἐξίσου πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἃς ἀπέτισεν εἶτα ἐν Τήνῳ, Ἄνδρῳ καὶ τελευταῖον ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς φοβερᾶς ἐπιδημίας, ἐπανειλημμέναι τῷ ἐξεφράσθησαν εὐαρέσκειαι ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Δήμων καὶ τῶν Δημοτ. Συμβουλίων, ἀπεστάλη δὲ κατόπιν ὡς ἐπαρχιακὸς ἰατρὸς εἰς Ἀκαρνανίαν, καταλιπὼν καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ἀρίστας ἐντυπώσεις διὰ τὸν ἀφιλοκερδῆ ζῆλον, τὴν ἰατρικὴν ἱκανότητα καὶ το ἀξιόλογον τοῦ ἤθους. Ἀλλὰ διψῶν εὐρυτέρας ἐπιστημονικῆς τελειοποιήσεως ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ὅπως παρακολουθήσῃ ἐγγύτερον τὰς προόδους τῆς Ἰατρικῆς καὶ συμπληρώσῃ τὰς ὁπωσοῦν ἀνεπαρκεῖς σπουδὰς τοῦ ἡμετέρου πανεστημίου, διὰ τῆς συντόνου ἀκροάσεως τῶν διασημοτέρων τῆς Γαλλίας κλινικῶν.

Ἐκεῖθεν, ἀποκομίζων ἐφόδια συστηματικωτέρας ἐπιστημονικῆς παρασκευῆς καὶ πείρας πρακτικῆς πολυτίμου, τὰ ὁποῖα καθίστα ἔτι μᾶλλον ἐπίφθονα ὁ ἄσβεστος ζῆλος πρὸς τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην καὶ ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀγαθὸς αὐτοῦ χαρακτήρ, κατῆλθε τῷ 1861 εἰς Σμύρνην, ἔνθα, συνδεθεὶς διὰ γάμου μετὰ κόρης ἀνταξίας καὶ ἐκ τῶν διακεκριμένων οἰκογενειῶν τῆς ἐν Σμύρνῃ ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀποκατέστη αὐτόθι ὁριστικῶς, κατακτήσας βαθμηδὸν περίβλεπτον θέσιν καὶ δικαιώματα ἐπὶ τῆς κοινῆς ὑπολήψεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Μετριόφρων ὡς πᾶς ἀληθὴς ἐπιστήμων, ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος καὶ εὐσυνείδητος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῶν λέξεων, ἀνεπίληπτος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς κοινωνικὰς καὶ κατ' ἰδίαν σχέσεις, ἀποφεύγων πᾶσαν ματαίαν ἐπίδειξιν καὶ σχολαστικότητα, προσφέρων πανταχοῦ καὶ πάντοτε μετ' ἀφοσιώσεως μοναδικῆς τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ἰατρικὴν ἀρωγὴν ὑπὲρ τῶν πασχόντων, ἔμπλεως πάντοτε γενναίων καὶ πατριωτικῶν αἰσθημάτων, ἐργαζόμενος ὑπὲρ πάσης εὐγενοῦς καὶ ἱερᾶς ἰδέας μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμὸν νεανικόν, διέγραψε κατὰ τὸ τριακονταπενταετὲς διάστημα τῆς ἐν Σμύρνῃ διαβιώσεώς του στάδιον ἀπαραμίλλου ἐπιστημονικῆς δράσεως. Τύπος φιλοστόργου καὶ σπανίου οἰκογενειάρχου ἐμόχθησε πρὸς μόρφωσιν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν ἀγαπητῶν του τέκνων, οἷς, πλὴν τοῦ λαμπροῦ ὀνόματος, ἐκληροδότησε

καὶ τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ἀρετάς. Διὰ τοῦτο λίαν δικαίως σύμπασα ἡ κοινωνία τῆς Σμύρνης εἰλικρινῶς ἐπένθησε καὶ ἔκλαυσε τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνεκτιμήτου ἀνδρός, περὶ οὗ ὁ αὐτόθι συνάδελφός του ἰατρὸς κ. Μιλτιάδης Ἐμμανουήλ, διερμηνεύων τὴν κοινὴν γνώμην, κατὰ τὸν συγκινητικώτατον ἐπικήδειον λόγον του, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἀείμνηστος καὶ ἀλησμόνητος Μόσχος Μαζαράκης ἦτο «τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τὴν καθαρὰν ἔποψιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσυνειδησίας.»

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ ζηλιάρη.

Ἀφοῦ ζηλιάρης εἶσαι, κὺρ-Γεωργάκη,
κοντὴ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ πάρῃς,
γιατὶ εὔκολα ἕνα τέτοιο βαθρακάκι
θὰ ἠμποροῦσες νὰ τὸ κουμαντάρῃς·
κ' ἔγνοια δὲν θᾶχες γιὰ ἄλλονε κανένα
μὴν περισέψῃ ἀφ' ὅιτι εἶνε γιὰ σένα.

Γιὰ ἐρωτάρη γέρο.

Γέρος ποῦ γλυκοκυττάζει
τὰ κορίτσια, καὶ νὰ κάνῃ
ἔρωτα μ' αὐτὰ ζητεῖ,
μὲ κουτσὸ θαρρεῖς πῶς μοιάζει,
ποῦ, ἐνῷ βαστᾷ δεκάνι,
ἂν σὲ μπάλο τύχῃ, κάνει
καὶ αὐτὸς τὸ χορευτή.

Σύρος, 1896

Μ. Α. ΖΩΡΑΣ